

РЕШЕНИЕ

№ 848

гр. София, 08.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 06.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Балев, като разгледа дело номер **9561** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия /ЗОВВВПИ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Г. Я. Я. с адрес за призоваване: [населено място], Столична Община – Район П., [улица] срещу отказ рег. № 22192/11.07.2012 г. на Началника на 08 РУП – СДВР, с който на оспорващия е отказано издаване на разрешение за съхранение и носене на късо огнестрелно оръжие.

В жалбата си Я. твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен, като постановен в нарушение на административно производствените правила и в противоречие с материално-правни разпоредби. Според оспорващия административният орган не е разгледал по същество направеното искане. Инвокирани са доводи, че погрешно изписаното ЕГН на оспорващия говори за формален подход и липса на воля да се обсъдят мотивите за издаване на разрешението, като се вземат предвид причините, обуславящи нуждите на Я. от притежаването на оръжие. Твърди се, че заявлението въобще не е разгледано, което е самостоятелно основание за отмяна на акта. Посочено е, че в дома на оспорващия е била извършена и взломна кражба, което като аргумент изобщо не е взето предвид от административния орган. Я. изтъква, че като собственик и управител на търговско дружество, занимаващо се с покупко-продажба на недвижими имоти има необходимостта да притежава оръжие.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Пълномощникът му адвокат С. поддържа жалбата.

Ответникът в лицето на Началника на 08 РУП-СДВР, не се явява и не се представлява. Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че оспорващият е подал искане вх. № К-К-763/18.04.2012 г. до Началника на 08 РУП - СДВР за издаване на разрешение за съхранение на късо огнестрелно оръжие. В искането е посочено, че той е притежавал такова разрешение, но преди осем години то му е било отнето, поради образувано следствено дело, което е било прекратено с постановление на СГП от 27.02.2012 г. Това обстоятелство е предпоставка за издаване на ново разрешение.

Административният орган е събрал служебно доказателства.

С докладна записка от 19.04.2012 г. инспектор при служба "КОС" на 08 РУП-СДВР е предложил на Началника на управлението да бъде извършена предварителна проверка по подаденото от Я. заявление.

Проверката е извършена от инспектор при 08 РУП-СДВР, като резултатите от нея са обективирани в докладна записка от 27.04.2012 г., в която е посочено, че Я. е бил обвиняем по следствено дело № С-640 от 18.10.2004 г. по описа на Столична Следствена Служба, но към момента е неосъждан и срещу него не са постъпвали сигнали за контакти с престъпни групи или за нарушения на обществения ред, поради което молбата му може да бъде удовлетворена.

С докладна записка от 08.05.2012 г. Заместник-началникът на 08 РУП-СДВР е предложил на Началника на управлението на Я. да бъде отказано разрешение за съхранение на късо огнестрелно оръжие, поради това, че същият фигурира в информационните масиви на МВР като лице, на което е повдигнато обвинение по чл. 231 от НК.

С писмо 23.05.2012 г. оспорващият е уведомен, че спрямо него започва процедура за издаване на отказ по искането за издаване на разрешение за носене и съхранение на късо нарезно оръжие. Я. се е възползвал от правото си на възражение, подавайки такова на 14.06.2012 г., посочвайки, че притежава семеен бизнес с недвижими имоти, част, от които са в провинцията. Това обстоятелство налага той да пътува самостоятелно до там и оръжието му е необходимо за самотбрана.

Възражението е прието за неоснователно, защото в подкрепа на твърденията не са представени никакви конкретни доказателства.

Преценявайки, събраните в хода на административното производство доказателства, административният орган е издал оспорения акт.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на жалбоподателя и приложените към административната преписка доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният акт е връчен на Я. лично на 10.09.2012 г., видно от саморъчния подпис върху приложения към преписката екземпляр. В него не е посочено пред кой орган може да се оспори, поради което следва да се приеме, че подадената чрез административния орган на 27.09.2012 г. жалба /вх. № 19694/ е в рамките на двумесечния срок по чл. 140, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови права и интереси и следователно подлежи на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално

допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде процесния отказ, административният орган е приел, че са налице фактическите основания на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ. Според тази норма, разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, културни цели, колекциониране, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение.

В разглеждания случай оспорващият в искането е посочил, че оръжието му е необходимо за самоотбрана. Като допълнителен аргумент е посочено, че извършваната от него дейност налага носенето на оръжие.

Съгласно чл. 6, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от ЗОБВВПИ, огнестрелните оръжия в зависимост от предназначението и техническите си характеристики биват за служебни /охрана на собствеността, за самоотбрана, както и за други разрешени дейности/ или за граждански /самоотбрана, лов, спортни дейности, учебни стрелби, колекциониране и като реквизит за театрални, филмови и други постановки/ цели.

Визираната норма налага извода, че в тежест на заявителя е да установи необходимост от издаване на разрешение, респективно продължаване срока на действие на разрешителното за носене и съхранение на огнестрелно оръжие. Съдът намира, че в подаденото до Началника на 08 РУП – СДВР заявление и в последвалото го възражението не се съдържат факти, които да съставляват самостоятелно основание издаване на искания административен акт. Предходно издаденото разрешение на Я. е било отнето, поради привличането му в процесуално качество на обвиняем по водено досъдебно производство. Към искането, подадено през 2012 г. не са представени убедителни доказателства нито за това, че следственото дело е било прекратено, нито за необходимостта от подновяването му.

По отношение на довода, че Я. извършва търговска дейност, чиято същност изисква носенето на оръжие, съдът намира същия за неоснователен. В чл. 5, ал. 1, т. 4 и т. 5 от Закона за частната охранителна дейност /ЗЧОД/, е предвидено, че по реда на този закон се извършват дейностите по охрана на ценни пратки и товари и самоотбрана на имущество на търговци или юридически лица, като съответно в чл. 9 и чл. 11 от същия закон е посочено какво представлява всяка една от тези дейности.

Правилно административният орган е приел, че не са представени доказателства за извършване на транспорт на ценни пратки и товари, във връзка с изпълнението на изискванията на Наредба № I-121 от 24.06.2004 г. за реда за организиране охраната при транспортиране на ценни пратки и товари и по-конкретно за наличието на звено за охрана в [фирма], притежавано от Я., към което той няма пречка да се числи. В тежест на заявителя е да докаже необходимостта от издаването на разрешението. Разрешенията за употреба, носене и съхранение на оръжие се издават в съответствие с предвидените в закона цели и при липса на конкретни данни, обуславящи необходимост от притежаване на оръжие, в правомощията на административния орган е да постанови отказ.

Съдът намира, че не е доказано и наличието на реална и непосредствена заплаха за живота, здравето и имуществото на заявителя и на неговите близки, налагаща необходимостта от носене и съхранение на оръжие. В тази насока не са представени никакви доказателства.

Не е без значение и обстоятелството, че Я. е бил привлечен в процесуално качество на обвиняем. Този факт налага извода, че оспорващият не спазва стриктно установения в страната ред на държавно управление, което представлява косвена заплаха за други лица и техните имущества и дава възможност да му се откаже издаване на разрешение за носене и съхранение на късо огнестрелно оръжие.

В случая е спазена целта на закона, която е осъществяване на контрол върху огнестрелните оръжия и боеприпасите – предмети със завишена степен на обществена опасност, чието безконтролното и нецелесъобразно разпространение би могло да предизвика заплаха за останалите членове на обществото. Разрешителни за носене и съхранение на огнестрелно оръжие следва да се издават на физически лица не само при доказана необходимост, но и при безупречно обществено поведение от тяхна страна. Именно в изпълнение на възложените му от закона контролни функции, Началникът на 08 РУП – СДВР е преценил, че не е налице доказана необходимост от съхранение и носене на късо огнестрелно оръжие, поради което е отказал издаването на такова разрешение.

Несъществен е изтъкнатия порок, касаещ сгрешеното изписване на ЕГН на оспорващия в оспорения акт. Касае се за допусната очевидна фактическа грешка, която не може да повлияе нито на валидността му, нито на законосъобразността му.

Съобразявайки събраните доказателства и предвид на горните разсъждения, съдът намира, че в случая оспореният акт е издаден от надлежен орган, в предвидената форма и в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставен в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

Предвид на обстоятелството, че административният орган не е поискал присъждане на разноски, съдът не следва да се произнася по този въпрос.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна, жалбата на Г. Я. Я. от [населено място], Столична Община срещу отказ рег. № 22192/11.07.2012 г. на Началника на 08 РУП – СДВР, с който му е отказано издаване на разрешение за съхранение и носене на късо огнестрелно оръжие.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Р. Б..